

Islams uppkomst

Från Profeten Muhammads ﷺ föräldrars äktenskap till hans bortgång – en kronologisk översikt utifrån sunnitisk tradition

Inledning

Denna artikel ger en kronologisk översikt av islams uppkomst, från det att Profeten Muhammads föräldrar gifte sig fram till hans bortgång år 632 e.Kr. Framställningen bygger på den klassiska sunnitiska traditionen, främst de tidiga sira-verken (biografiska skildringar av Profetens liv) av Ibn Ishaq och Ibn Hisham, de auktoritativa hadithsamlingarna Sahih al-Bukhari och Sahih Muslim, samt historieverk av Ibn Sa'd och al-Tabari. Där exakta årtal eller detaljer skiljer sig mellan källorna anges de mest allmänt accepterade uppgifterna inom sunnitisk tradition, med medvetenhet om att vissa kronologiska detaljer historiskt har diskuterats av lärda.

Föräldrarnas äktenskap och Profetens härkomst

Profeten Muhammads far, Abdullah ibn Abd al-Muttalib, tillhörde Hashimklanen inom Quraysh-stammen i Mecka – en klan med särskilt ansvar för

att ta hand om pilgrimer och Kaba. Enligt den tidiga traditionen gifte Abdullah sig med Amina bint Wahb, dotter till ledaren för Zuhra-klanen, omkring år 569 e.Kr. Genom äktenskapet stärktes banden mellan de två ansedda klanerna i Mecka. (*Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya; Ibn Sa'd, al-Tabaqat al-Kabir*)

Faderns död och Profetens födelse

Kort efter giftermålet begav sig Abdullah ut på en handelsresa norrut. Enligt de mest spridda redogörelserna avled han i Yathrib (det senare Medina) hos sina morbröder från Banu al-Najjar, innan sonen föddes, eller strax därefter – källorna skiljer sig något i detalj men är eniga om att Muhammad växte upp faderlös. Muhammad föddes i Mecka omkring år 570 e.Kr, det år som i traditionen kallas "Elefantens år" ('Aam al-Fil), eftersom en abessinsk armé med stridsefanter samma år misslyckades med att förstöra Kaba. Enligt traditionen föddes han en måndag i månaden Rabi al-Awwal. (*Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya; al-Tabari, Tarikh al-Rusul wa'l-Muluk; Sahih Muslim, hadith om Profetens fasta på måndagar*)

Spädbarnstiden hos Halima al-Sa'diyya

I enlighet med ett vanligt bruk bland Meckas familjer skickades nyfödda barn till beduinska amma i öknen, där de ansågs få bättre hälsa och renare arabiskt språk. Muhammad ammadades och fostrades av Halima bint Abi Dhu'ayb från stammen Banu Sa'd under sina första levnadsår. Till denna period hör berättelsen om hur två änglar, enligt en känd hadith, öppnade Profetens bröst och renade hans hjärta – en händelse som i traditionen tolkas som en tidig förberedelse för hans framtida uppdrag. (*Sahih Muslim, Kitab al-Iman; Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya*)

Moderns död

När Muhammad var omkring sex år gammal tog Amina honom med på en resa till Yathrib, troligen för att besöka faderns grav och släktingar där. På återresan till Mecka insjuknade och avled Amina vid platsen al-Abwa. Muhammad blev därmed föräldralös vid mycket ung ålder och togs efter

detta om hand av sin farfar, Abd al-Muttalib, ledare för Banu Hashim. (*Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya; Ibn Sa'd, al-Tabaqat al-Kabir*)

Farfaderns och farbroderns omvårdnad

Abd al-Muttalib visade enligt traditionen särskild kärlek till sitt barnbarn, men avled när Muhammad var omkring åtta år gammal. Ansvaret för pojken övergick då till farbrodern Abu Talib, som blev ledare för Banu Hashim och som under resten av sitt liv skulle vara Muhammads viktigaste beskyddare, även om Abu Talib enligt den sunnitiska majoritetsuppfattningen aldrig själv konverterade till islam. (*Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya; Ibn Sa'd, al-Tabaqat al-Kabir*)

Ungdomsår: vallhjon och resan till Syrien

Som ung arbetade Muhammad som herde åt familjens och andras boskap, en sysselsättning som i traditionen ofta nämns som en del av hans karaktärsdaning. Vid omkring tolv års ålder följde han med Abu Talib på en handelskaravan till Syrien. Enligt en känd berättelse mötte de under resan, vid Busra, en kristen munk vid namn Bahira, som – enligt traditionen – kände igen tecken på kommande profetskap hos pojken och varnade Abu Talib för att utsätta honom för faror från judiska och kristna lärda som kunde känna igen samma tecken. (*Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya; Sunan al-Tirmidhi*)

Handelskarriär och tillnamnet “al-Amin”

Som vuxen blev Muhammad känd bland Meckas invånare för sin pålitlighet och ärlighet, vilket gav honom hedersnamnen al-Amin (den trovärdige) och al-Sadiq (den sanningsenlige). Hans rykte ledde till att den förmögna änkan Khadija bint Khuwaylid, som drev omfattande handel, anförtrodde honom att leda en av hennes handelskaravaner till Syrien. Hennes tjänare Maysara, som följde med på resan, vittnade enligt traditionen om

Muhammads exceptionella hederlighet och affärsskicklighet, vilket han rapporterade vidare till Khadija. (*Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya; Ibn Sa'd, al-Tabaqat al-Kabir*)

Äktenskapet med Khadija (cirka år 595 e.Kr)

Imponerad av Muhammads karaktär lät Khadija framföra ett äktenskapsförslag genom sin väninna Nafisa bint Munabbih. Muhammad, då omkring 25 år gammal, gifte sig med Khadija, som var omkring 40 år. Äktenskapet skulle bestå i 25 år fram till Khadijas död och var, enligt traditionen, monogamt under hela denna tid. Tillsammans fick de flera barn, bland annat sönerna al-Qasim och Abdullah (som båda dog som spädbarn) samt döttrarna Zaynab, Ruqayya, Umm Kulthum och Fatima. (*Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya; Ibn Sa'd, al-Tabaqat al-Kabir*)

Återuppbyggnaden av Kaba och Hilf al-Fudul

Omkring år 605 e.Kr skadades Kaba av en kraftig översvämning och behövde återuppbyggas av Meckas ledande klaner. En tvist uppstod om vilken klan som skulle få äran att placera den svarta stenen (al-Hajar al-Aswad) på sin plats. Enligt traditionen löste Muhammad – som ännu inte var profet men redan respekterad för sin rättrådighet – konflikten genom att lägga stenen på en mantel som representanter för alla klaner gemensamt lyfte, varpå han själv satte stenen på plats. Muhammad deltog även i Hilf al-Fudul, en pakt mellan flera klaner i Mecka för att skydda förtryckta och främlingar mot orättvisor, vilket han senare i livet talade väl om. (*Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya; Ibn Kathir, al-Sira al-Nabawiyya*)

Tiden i grottan Hira

När Muhammad närmade sig fyrtio års ålder utvecklade han, enligt traditionen, en vana att dra sig undan till grottan Hira på berget Jabal al-Nur strax utanför Mecka, där han tillbringade långa perioder i kontemplation och tillbedjan, ibland tillsammans med medhavd mat och

dryck för flera dagar i taget. (*Sahih al-Bukhari, Bad' al-Wahy, berättat av Aisha*)

Den första uppenbarelsen (610 e.Kr)

Under en av dessa retreatar, under månaden Ramadan, kom enligt traditionen ängeln Jibril (Gabriel) till Muhammad i grottan Hira och uppmanade honom "Iqra" ("Läs"/"Recitera"), varpå de första verserna av Sura al-'Alaq (96:1-5) uppenbarades. Skakad av upplevelsen återvände Muhammad hem till Khadija, som tröstade och stödde honom. Khadija förde honom till sin kusin Waraqa ibn Nawfal, en kristen lärd man, som bekräftade att de tecken Muhammad beskrev stämde med tidigare profeters kallelser och förutsåg att hans folk skulle komma att motarbeta honom. (*Sahih al-Bukhari, Bad' al-Wahy; Sahih Muslim, Kitab al-Iman*)

De första muslimerna

Enligt den sunnitiska traditionen var Khadija den första person som trodde på Muhammads budskap. Bland de tidigaste konvertiterna nämns även Ali ibn Abi Talib (Muhammads unge kusin, som växte upp i hans hushåll), Zayd ibn Haritha (en frigiven slav som blivit Muhammads fosterson) och Abu Bakr al-Siddiq, en nära vän och respekterad handelsman i Mecka. Genom Abu Bakrs förmedling anslöt sig snart fler framstående personer, bland andra Uthman ibn Affan, Zubayr ibn al-Awwam, Abd al-Rahman ibn Awf, Sa'd ibn Abi Waqqas och Talha ibn Ubaydullah. (*Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya; Ibn Sa'd, al-Tabaqat al-Kabir*)

Den hemliga predikoperioden

Under de första cirka tre åren spreds budskapet i huvudsak i hemlighet bland personer som Muhammad litade på. Nya muslimer samlades ofta i tysthet, och enligt traditionen användes bland annat huset som ägdes av al-Arqam ibn Abi al-Arqam (Dar al-Arqam) som mötesplats för undervisning och gemensam bön. (*Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya*)

Den offentliga predikan inleds

Omkring år 613 e.Kr, efter att ha mottagit uppenbarelser som befallde honom att öppet förkunna sitt budskap, kallade Muhammad samman Meckas invånare, bland annat vid kullen al-Safa, och uppmanade dem att överge avgudadyrkan för tron på en enda Gud. Det offentliga budskapet, som direkt utmanade det religiösa, sociala och ekonomiska systemet kring Kaba och avgudabilderna, ledde till att den initiala nyfikenheten snabbt övergick i öppen fientlighet från flera av Meckas ledande klaner. (*Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya; Sahih al-Bukhari, Kitab al-Tafsir*)

Förföljelsen av de första muslimerna

Motståndet anfördes särskilt av Muhammads egen farbror Abu Lahab och av Abu Jahl, en ledande man inom klanen Makhzum. Muslimer utan klanskydd, särskilt slavar och frigivna, drabbades hårdast: Bilal ibn Rabah utsattes för svår tortyr av sin ägare Umayya ibn Khalaf, och Sumayya bint Khayyat, moder till Ammar ibn Yasir, dödades enligt traditionen av Abu Jahl och räknas som islams första martyr. Mot slutet av denna period utsattes hela klanen Banu Hashim, som skyddade Muhammad, för en social och ekonomisk bojkott från övriga Quraysh. (*Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya; Ibn Sa'd, al-Tabaqat al-Kabir*)

Utvandringen till Abessinien (cirka 615 e.Kr)

För att undkomma förföljelsen rådde Muhammad en grupp muslimer, enligt traditionen omkring 83 personer, att utvandra till det kristna kungariket Aksum (Abessinien), vars härskare, Negus (på arabiska al-Najashi, troligen Ashama ibn Abjar), var känd för sin rättrådighet. När en delegation från Quraysh begav sig dit för att begära att flyktingarna skulle utlämnas, vägrade Negus efter att ha hört en av muslimerna, Ja'far ibn Abi Talib, recitera delar av Sura Maryam ur Koranen. (*Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya*)

“Sorgens år” (cirka 619 e.Kr)

Omkring det tionde året av Muhammads profetskap avled både hans hustru Khadija och hans farbror och beskyddare Abu Talib inom en kort tidsperiod. Förlusten av Khadijas stöd och, framför allt, Abu Talibs beskydd – som hade utgjort ett formellt hinder mot direkta angrepp på Muhammad – innebar att fientligheten från Quraysh ökade markant. Denna period kallas i traditionen “Am al-Huzn”, sorgens år. (*Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya; Ibn Sa’d, al-Tabaqat al-Kabir*)

Resan till Ta’if

Utan Abu Talibs skydd reste Muhammad till den närbelägna staden Ta’if för att söka stöd och beskydd hos dess ledare. Han möttes där av ett kraftigt avvisande – enligt traditionen hetsade stadens ledare pojkar och slavar att förfölja och stena honom, så att han blev blödande och skadad. På väg tillbaka till Mecka kunde Muhammad endast återvända under förutsättning att han fick en formell beskyddare, vilket den hedniske ledaren Mut’im ibn Adi gav honom. (*Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya*)

Den nattliga resan och himlafärden (Isra och Mi’raj)

Enligt den sunnitiska traditionen, vanligen daterad till omkring ett år före utvandringen till Medina, fördes Muhammad under en natt från Mecka till “den avlägsna moskén” (al-Masjid al-Aqsa) i Jerusalem (Isra), och uppstigit därifrån genom de sju himlarna (Mi’raj), där han mötte tidigare profeter och slutligen instruerades om de fem dagliga bönerna som skulle bli en grundpelare i islam. (*Sahih al-Bukhari, Kitab al-Salat; Sahih Muslim, Kitab al-Iman*)

Aqaba-fördragen

Under pilgrimssäsongerna kom Muhammad i kontakt med pilgrimer från oasstaden Yathrib, tillhörande de rivaliserande stammarna Aws och Khazraj. Vid det första fördraget vid Aqaba, omkring år 621 e.Kr, lovade en

mindre grupp män att avstå från avgudadyrkan, stöld, äktenskapsbrott och dråp. Vid det andra fördraget vid Aqaba, året därpå, lovade en större grupp – enligt traditionen omkring 73 män och 2 kvinnor – att försvara Muhammad och muslimerna med vapen om nödvändigt. Detta öppnade vägen för muslimernas utvandring till Yathrib. (*Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya*)

Utvandringen till Medina – Hijra (622 e.Kr)

När planer på att mörda Muhammad uppdagades lämnade han i hemlighet Mecka tillsammans med Abu Bakr. De gömde sig först i grottan Thawr söder om Mecka i tre dagar för att undvika spårhundar och förföljare, innan de tog sig till Yathrib, som efter detta kom att kallas al-Madina (Medina), "staden". Denna utvandring, Hijra, markerar början på den islamiska tideräkningen (Hijra-kalendern). (*Sahih al-Bukhari, Kitab al-Manaqib; Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya*)

Etableringen i Medina

I Medina lät Muhammad bygga den första moskén (Masjid al-Nabawi) och upprättade ett avtal, ofta kallat "Medina-stadgan" (Sahifat al-Madina), som reglerade relationerna mellan de muslimska invandrarna (muhajirun), de lokala muslimerna (ansar) och stadens judiska stammar. Han instiftade även ett brödraskap (mu'akhat) där varje invandrare knöts samman med en familj från Medina för ömsesidigt stöd. (*Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya; Ibn Sa'd, al-Tabaqat al-Kabir*)

Slaget vid Badr (624 e.Kr)

Den första större väpnade konfrontationen mellan muslimerna i Medina och Quraysh från Mecka ägde rum vid Badr. En kraftigt underlägsen muslimsk styrka, enligt traditionen omkring 313 man, mötte en Quraysh-armé på omkring 1 000 man och vann en avgörande seger. Slaget tolkades inom traditionen som ett tydligt tecken på gudomligt bistånd och omnämns i Koranen (bland annat 3:123 och 8:5–19). (*Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya; Sahih al-Bukhari, Kitab al-Maghazi*)

Slaget vid Uhud (625 e.Kr)

Quraysh, under ledning av Abu Sufyan, sökte revansch och mötte muslimerna vid berget Uhud nära Medina. Striden inleddes till muslimernas fördel, men när en grupp bågskyttar lämnade sin tilldelade position för att samla krigsbyte utnyttjade ryttaren Khalid ibn al-Walid (då ännu inte muslim) öppningen för att anfälla muslimernas flank, vilket vände slaget. Muhammad själv skadades, och Profetens farbror Hamza ibn Abd al-Muttalib stupade i striden. *(Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya; Sahih al-Bukhari, Kitab al-Maghazi)*

Slaget vid Khandaq / al-Ahzab (627 e.Kr)

En koalition av stammar – Quraysh, Ghatafan och andra, understödda av den från Medina förvisade judiska stammen Banu Nadir – belägrade Medina med en stor här. På inrådan av Salman al-Farisi lät muslimerna gräva en skyddande grav (khandaq) runt stadens oskyddade sidor, vilket hindrade fiendens kavalleri från att anfälla. Efter ungefär en månads belägring, försvårad av dåligt väder och splittring inom koalitionen, drog angriparna sig tillbaka utan att ha intagit staden. *(Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya; Sahih al-Bukhari, Kitab al-Maghazi)*

Fördraget i Hdaybiyya (628 e.Kr)

Muhammad ledde omkring 1 400 följeslagare mot Mecka i avsikt att utföra pilgrimsfärd (umra), men gruppen stoppades av Quraysh vid Hdaybiyya på Meckas utkanter. Efter förhandlingar slöts ett avtal om ett tioårigt vapenstillestånd, vars villkor i ögonblicket uppfattades som ofördelaktiga för muslimerna av flera följeslagare, däribland Umar ibn al-Khattab. I efterhand betraktades fördraget som en strategisk framgång, eftersom det skapade fred som möjliggjorde ökad kontakt och fler konversioner mellan muslimer och Mecka-bor. *(Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya; Sahih al-Bukhari, Kitab al-Shurut)*

Erövringen av Khaybar (628 e.Kr)

Kort efter fördraget i Hdaybiyya genomförde muslimerna en militär kampanj mot den judiska oasen Khaybar norr om Medina, vars befästningar enligt traditionen utgjorde ett hot mot Medinas säkerhet. Efter en serie strider erövrades Khaybars fästningar, och dess invånare tilläts enligt traditionen fortsätta bruka sin mark mot avgifter till den muslimska statsledningen. (*Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya; Sahih al-Bukhari, Kitab al-Maghazi*)

Erövringen av Mecka (630 e.Kr)

Efter att en allierad stam till muslimerna anfallits av en grupp knuten till Quraysh, vilket innebar ett brott mot fördraget i Hdaybiyya, marscherade Muhammad mot Mecka med en armé på enligt traditionen omkring 10 000 man. Staden gav upp utan större motstånd, och Muhammad utfärdade en generell amnesti för sina tidigare motståndare. De avgudabilder som fanns runt Kaba avlägsnades, och helgedomen återinvigdes för dyrkan av den ende Guden, i linje med vad traditionen beskriver som dess ursprungliga syfte. (*Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya; Sahih al-Bukhari, Kitab al-Maghazi*)

Slaget vid Hunayn och belägringen av Ta'if

Strax efter Meckas erövring mötte muslimerna en koalition av stammarna Hawazin och Thaqif vid Hunayn. Striden inleddes kaotiskt med ett bakhåll som fick delar av den muslimska hären att fly, men slutade med muslimsk seger. Den efterföljande belägringen av Ta'if, en av Thaqifs huvudorter, gav inget omedelbart resultat och avbröts, men stadens invånare anslöt sig enligt traditionen frivilligt till islam inom kort därefter. (*Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya; Sahih Muslim, Kitab al-Jihad*)

Expeditionen till Tabuk (630 e.Kr)

Med anledning av rapporter om en förestående bysantinsk militär uppmarsch i norr ledde Muhammad sin största expedition, enligt

traditionen omkring 30 000 man, till Tabuk nära den bysantinska gränsen. Någon strid kom aldrig till stånd, men expeditionen demonstrerade muslimernas styrka och resulterade i fredsavtal med flera nordarabiska stammar och ledare. (*Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-Sira al-Nabawiyya; Ibn Sa'd, al-Tabaqat al-Kabir*)

Avskedsvalfärden och avskedspredikan (632 e.Kr)

I sitt elfte år i Medina genomförde Muhammad sin enda pilgrimsfärd som muslimsk ledare, känd som "avskedsvalfärden" (Hajjat al-Wada), tillsammans med ett mycket stort antal följeslagare. Vid berget Arafat höll han ett tal, ofta kallat avskedspredikan, där han bland annat betonade alla människors jämlikhet oavsett härkomst, helgden av liv och egendom, kvinnors rättigheter inom äktenskapet, förbudet mot ocker (riba) och att hans religiösa budskap nu var fullbordat. (*Sahih Muslim, Kitab al-Hajj; Sunan Abu Dawud*)

Profetens bortgång (632 e.Kr)

Kort efter återkomsten till Medina insjuknade Muhammad. Under sjukdomsperioden bad han, så länge han hade kraft, i moskén, men lät senare Abu Bakr leda de gemensamma böerna i hans ställe. Enligt den mest spridda traditionen avled Muhammad den 12 Rabi al-Awwal, år 11 efter Hijra, i lägenheten som tillhörde hans hustru Aisha i Medina, där han också begravdes. Hans bortgång markerar slutet på den period som i sunnitisk tradition brukar kallas "profetskapets tid" och inledningen på kalifatets epok. (*Sahih al-Bukhari, Kitab al-Maghazi och Kitab al-Marad; Ibn Sa'd, al-Tabaqat al-Kabir*)

Avslutande anmärkning om källäget

De klassiska sira- och hadithverken sammanställdes ett till tre århundraden efter de skildrade händelserna, även om de bygger på muntliga och skriftliga utsagor som traderats från ögonvittnen via namngivna berättarkedjor (isnad). Inom den sunnitiska traditionen räknas Sahih al-Bukhari och Sahih Muslim som de mest tillförlitliga hadithsamlingarna, medan sira-litteraturen (Ibn Ishaq/Ibn Hisham, al-

Waqidi, Ibn Sa'd, al-Tabari, Ibn Kathir) ger den kronologiska berättelsen i mer detalj. Vissa exakta datum – särskilt för händelser i Mecka-perioden – är föremål för diskussion bland både klassiska och moderna forskare, men den övergripande kronologiska ordning som presenteras ovan representerar den allmänt accepterade bilden inom sunnitisk tradition.

Källförteckning

1. Ibn Ishaq (d. ca. 767) / Ibn Hisham (d. ca. 833), *Sirat Rasul Allah* (al-Sira al-Nabawiyya) – den äldsta sammanhållna biografien över Profeten.
2. al-Bukhari, Muhammad ibn Ismail (d. 870), *Sahih al-Bukhari* – särskilt böckerna *Bad' al-Wahy*, *al-Manaqib*, *al-Maghazi* och *al-Marad*.
3. Muslim ibn al-Hajjaj (d. 875), *Sahih Muslim* – särskilt böckerna *Kitab al-Iman*, *Kitab al-Hajj* och *Kitab al-Jihad*.
4. Ibn Sa'd, Muhammad (d. 845), *al-Tabaqat al-Kabir* – biografiskt uppslagsverk över Profeten och hans följeslagare.
5. al-Tabari, Abu Ja'far Muhammad ibn Jarir (d. 923), *Tarikh al-Rusul wa'l-Muluk* (Historien om profeterna och kungarna).
6. al-Waqidi, Muhammad ibn Omar (d. 822), *Kitab al-Maghazi* – detaljerad redogörelse för Profetens militära expeditioner.
7. al-Tirmidhi, Muhammad ibn Isa (d. 892), *Sunan al-Tirmidhi*.
8. Abu Dawud al-Sijistani (d. 889), *Sunan Abu Dawud*.
9. Ibn Kathir, Ismail ibn Umar (d. 1373), *al-Sira al-Nabawiyya*.
10. Koranen, relevanta verser för de redovisade händelserna (t.ex. 96:1-5, 8:5-19, 3:123).